

"Mijn onderzoek uit 2007 laat juist zien dat toepassingen van minder dan een halve meter eventueel ook schadelijk kunnen zijn voor het milieu.

Het huidige beperkte verbod, waarbij deze laagdiktes zijn toegestaan, kan leiden tot onacceptabele milieuverontreiniging.

Bovendien wordt er geen grens gesteld aan het totale oppervlak van de toepassing.

Het probleem met staalslak is dat de pH van uittredend water veel te hoog is. Staalslakken bevatten ongebluste kalk, dat de pH-waarde van het water in korte tijd fors kan doen stijgen. De hoge pH in de uitlogende vloeistof uit staalslak lost natuurlijk aanwezig humuszuur uit de bodem op, waardoor op natuurlijke wijze gebonden metalen gemobiliseerd/ vrijgemaakt worden. Die aan opgeloste organische stof gebonden metalen spoelen verder de bodem in en kunnen vervolgens in grondwater en oppervlaktewater terecht komen. Dit is dus een secundair effect dat verdwijnt als de pH in een voor de bodem tolerant bereik gebracht kan worden. Om het probleem met staalslakken op te lossen moet er anders naar de problematiek gekeken worden.

In de regelgeving zou dus een bovengrens aan de pH moeten worden opgenomen rekening houdend met de gradatie van het materiaal in de toepassing en de mate waarin het materiaal met water in enigerlei vorm in contact kan komen. Bij de nuttige toepassing van alternatieve materialen wordt onvoldoende rekening gehouden met veranderingen in het uitlooggedrag die tijdens de gebruiksfase en latere hergebruikssituaties op kunnen treden.

De zogeheten uitloogtesten, waar pH nu op wordt getest en waar nu in de regelgeving naar verwezen wordt, schieten daarvoor te kort. Een geschikte uitloogtest – de "pH afhankelijkheidstest" – is een andere test en Europees gestandaardiseerd. Van deze testen zijn al heel veel in onderzoek toegepast zodat niet van nul gestart hoeft te worden. "